

Ἡ Πεντηκοστή (Ἄνθιμος Ρούσσας Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ἦχος πλ. δ'.

**Εὐλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας,
καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,
καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας,
Φιλάνθρωπε, δόξα σοι.**

Πρέπει νὰ εὐλογῆσαι καὶ νὰ ὑμνῆσαι, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Θεέ μας, σὺ ὁ ὁποῖος ἔκαμες τόσο σοφοὺς καὶ φωτισμένους δασκάλους, τοὺς ἀπλοῖκους ψαράδες τῆς Γαλιλαίας, ἀφοῦ ἔστειλες σ' αὐτοὺς τὸ Πανάγιό σου Πνεῦμα· καὶ χρησιμοποιῶντας κατόπιν αὐτοὺς σὰν κήρυκας καὶ ἀποστόλους σου προσεῖλκυες στὸ Εὐαγγέλιο τὸν κόσμον ὁλόκληρο· γι' αὐτὸ σὲ σένα, φιλόανθρωπε Κύριε, ἀνήκει ἡ δόξα.

Ἡ μεγάλη ὑπόσχεσι τοῦ Κυρίου δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκπληρωθῆ. Ἦταν ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου δὲν εἶχαν ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὴν δοκιμασία τῆς ἀπουσίας του. Συγκεντρωμένοι καὶ σιωπηλοὶ κάθονται στὸ ὑπερῶν. Ὑπάρχει πάντως μέσα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τους κάποια κρυφὴ προσδοκία, κάποια ἀναμονή, κάποια γλυκεῖα ἐλπίδα. Κανένας δὲν μιλάει. Ἐμψυχα ἀδειανὰ δοχεῖα οἱ καρδιές τους περιμένουν τὴν ὥρα πού θὰ πληρωθοῦν ἀπὸ τὴν οὐράνια βροχὴ τῆς θείας σοφίας καὶ ἀγάπης. Χέρσοι τόποι πού θὰ πέση στὰ βάθη τους ζωογόνος βροχὴ, γιὰ νὰ φυτρώσῃ ὁ σπόρος καὶ νὰ πρασινίσῃ κάθε σπιθαμὴ, καὶ νὰ σχηματίσῃ ωραίους χλοερούς κυματισμούς, ἀπὸ τὴν ἰδίᾳ δροσοβόλο αὔρα, μέχρις ὅτου γίνῃ καρπὸς ὄριμος καὶ μεστός, ἕτοιμος νὰ τροφοδοτήσῃ τὸν οὐρανόν.

Ψυχὲς ἀποστολικές, νέοι καὶ ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι, σὲ ὥρα ἀναμονῆς· ὁ νεανικὸς παλμὸς καὶ ἡ ὄριμη σωφροσύνη ἀδρανοῦν ἀκόμη. Ὡ ὤρες γλυκεῖας προσμονῆς καὶ θείου μεγαλείου! Φόβος καὶ σιωπὴ. Ἄπνοια καὶ περισυλλογὴ. «Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ

τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὐ ἦσαν καθήμενοι». (Πράξ. γ', 7).

Οὐράνιος, ἀκατάληπτος καὶ ἀπροσμέτρητος καταιγισμὸς ἀπὸ ἱερῆ φωτιά. Στιγμὲς αἰώνιες καὶ μοναδικὲς στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Πυρωμένες φλόγες σὲ σχῆμα φωτεινῶν γλωσσῶν προσδιαγράφουν τὴν πνευματικὴ πορεία τοῦ κόσμου, διαμοιράζονται στοὺς ἐκπλήκτους ἱεροὺς ἄνδρας καὶ ἀναστρέφουν καὶ μεταστρέφουν ὁλόκληρον τὸν ρυθμὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τους κόσμου.

Ἡ ψυχὴ τους ὠραιοποιεῖται. Τὸ πνεῦμα ἀναπτερόνεται. Ἡ συνείδησι φωτίζεται. Ἡ γνῶσι ἀπλώνεται. Τὸ σῶμα ἐνισχύεται. Τὸ φρόνημα ἀνανεώνεται. Ὁ φόβος διαλύεται. Ὁ θεῖος ζῆλος κορυφώνεται. Ἀνοίγεται διάπλατα ἡ διάνοιά τους σὲ νέους κόσμους σοφίας καὶ γνώσεως καὶ οἱ ἀλιεῖς γίνονται θεολόγοι σοφοί. Ἀνοίγουν τὸ στόμα τους διὰ νὰ μιλήσουν καὶ ἡ γλῶσσα τους συνθέτει νέους φθόγγους, νέες λέξεις. Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμίται καὶ τόσοι ἄλλοι ἄκουαν κατάπληκτοι τοὺς ἀποστόλους νὰ μιλοῦν τὴν δική τους γλῶσσα. Ἦταν τὸ προανάκρουσμα τῆς εὐαγγελικῆς ἐπαγγελίας εἰς «πάντα τὰ ἔθνη». Τὸ μέγα καὶ ἀνυπέβλητο θαῦμα εἶχε γίνει.

Ὁ Παράκλητος, τὸ Πανάγιο καὶ Θεῖο Πνεῦμα, τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας καὶ ὑπερυμνήτου Τριάδος εἶχε ἔλθει σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἐκκλησία εἶχε πλέον ἰδρυθῆ γιὰ νὰ συνεχίζεται ἀπ' αὐτὴ καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἡ ἀπολύτρωσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Κεφαλὴ καὶ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ὁ Χριστός, πρῶτοι λίθοι οἰκοδομῆς οἱ ἔνδοξοι Ἀπόστολοι. Εὐλογημένα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ὅλοι ἐμεῖς.

Πηγή: agiazoni.gr